

själ lösgjorde sig från hans kropp och talade med gudarna, och det talet ljöd ur nåjdens mun som en vild och hotande sång. På trolltrummans skinn, bemålat med bilder föreställande gudar, andar, lappar och djur, rörde sig en benring i takt med hammarens slag. Ringens rörelser visade liksom den väg nåjdens själ tog genom tid och rum, och så småningom kom svaret på våra frågor.

- Liv för liv skall ni ta, och de skall tas på samma sätt, som era fränders liv togs. Det som sker skall begravas djupt i er, så att intet blir uppenbart för de svenske, ty annars kommer hämnden att drabba er.

Mot detta gudarnas budskap fanns intet att invända. Många var vi som drog ut för att fullgöra deras befallning. Men brännvinet löste Tok-Jonkes tunga, och så gick det som nåjden förutsagt: han drog de svenskes hämnd över sin far och över Lång-Klement. De avrättades i Ströms socken, nära intill den plats, där de onda fiskarna hade sin hemvist.

Ja, så berättade min far för mig.

.....

Sjul tystnade, och för en stund fann jag ingenting att säga. Elden vi tänt för att kalla på åbon, som bodde vid motsatta stranden; höll på att dö ut. Men den hade fyllt sin uppgift; utifrån Sjougdens dimmiga vatten hördes årslag.

Men innan båten nådde land, fick jag åter mål i mun och ställde en sista fråga till Sjul:

- Men hur kommer det sig att intet av allt detta blev nämnt under rättegången? Varför talade de tre anklagade om den verkliga orsaken till mordet?

Visserligen hade det väl inte räddat deras liv, men det kunde ju befördrat fiskarna till straff. Och varför teg alla de andra lapparna, din far och hans stamfränder? Om de enstämmigt vittnat mot fiskarna hade kanske dessa blivit fällda.....

Sjul hade rest sig för att gå ner till stranden och ta emot båten. Han vände sig om och såg på mig ett ögonblick, varvid hans gamla fårade träansikte belystes av glödskenet. Det såg mångtusenårigt ut, som en mummies - och lika hemlighetsfullt:

- Du känn int lappen, sa han bara.